

CENA
3
Kčs

7

RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
SKUPINA
PLAKÁT

LEDEN 68

ZDENĚK
HOF

JAK
CHUTNÁ
TMA

Pokoj byl celý ve světlých barvách, nepříjemně zdůrazňujících jeho realitu. Bílé dveře, bílý strop, bílé postele, žlutavý olejový nátěr stěn. Bílé bylo i ostatní zařízení, jen podlaha byla rudohnědá a ubrus na stole u okna měl nestydatě křiklavé barvy. Na stole stála malá vázička a v ní bylo zastrčeno několik květín.

Konečně se dlouhé paprsky slunce dotkly barevných květů na barevném stole, pak zmizely, někdo otočil vypínačem a náš světlý pokoj zežloutnul, za okny se udělalo tmavomodro, věčně stejný výhled zmizel a pokoj plul tmavomodrou tmou jako ponorka až ke chvíli, kdy noční sestra přišla a zvedla ruku k vypínači a širokým rukávem uniformy jí byly vidět chloupky v podpaží. Ten vypínač, to bylo něco jako záklopka, která otevřela ventily, jimiž se do pokoje vhrnula tmavomodrá tma, jakoby někdo vylil do pokoje obrovský kalamář, plný průzračného modrého inkoustu, který obarvil postele, stolky, strop i stěny, ale ponechal jim jejich přesné obrysy.

Chvíli bylo ticho, než se ozvaly první hlasy. První obyčejně promluvil děda Pergler, který ležel na posteli nejdále od okna. Nějakým řízením osudu se dostal sem, mezi mladé kluky, kteří si dobrovolně nebo nuceně odbývali svou vojnu na těch bílých postelích, a klukům na celou světnici vykládal své hříchy, které ho prý přivedly na tuhle postel. Pokud ovšem nešmejdil po špitále nebo alespoň po pokoji a nevyzvídal co s kým a jak.

„Depák tanky,“ brblal děda, „ty nepřinesly nikomu nic dobrého vod tý doby, co je Angličan vymyslel. Ve Vlkavě jel jednou bažant s tankem a přešel před-

sedovi Národního výboru motocykl, novou čízu, a hned volali policii, a přijel esenbáček na pionýru, taky novým, a všechno počmárali vápnem, změřili a zapsali a ten esenbák povídá tomu bažantovi: Už můžete odjet a co byste neřekli, ten kluk pitomá tam dal zpátečku a toho pionýra převálcovav taky a ten esenbák musel zpátky na vypučeným kole, který, jak ho nechal stát před stanicí, kam zašel, aby vo tom podal hlášení, mu prokous pes. A přece to nebylo tak strašný, jako to děsný leknutí vloni, když jsme takhle vo bramborách seděli dopoledne v hospodě a já měl zrovna platit kolem rum a na jednu bum a prásk! a sypou se cihly a v lokále v oblacích prachu stojí taky tank a když se všechno uklidnilo, tak se vtevřel příklop a vylez voják a povídá prej promiňte, že rušíme. Ale daleko víc škody nadělali, když ten tank tahali z toho parketu, protože jak tam jel, prorazil jen díru tak akorát a zpátky se do ní nemohli zaboha trefit.“

„No, možná, dědo, že kecáte, ale tank, to je převít,“ ozvalo se ze tmy. „To já jsem zažil s tankem větší psinu. Před lety přišly nové tanky a velitel, prudeš, že se hned vyzkouší, co to dovede. A nikdo tenkrát nevěděl, že řidič má dvě polohy sedadla, při té horní že mu kouká hlava ven, a to musí být kanon zvednutý a věž zajištěná, a tomu klukovi, co s tím jel, to na jednom hupu zmáčknulo hlavu, jak se ta nezajištěná věž pootočila, a byl mrtvej. A bylo děsný vyšetřování, a co se nestalo, komisi předváděli, jak je to možný a tomu poručíkovi, co to ukazoval, to uskříplo hlavu taky. Vono blbců je všude, že by se člověk až divil. Jednou u Litoměřic se měla cvičit jízda tanků pod vodou, a to bylo tenkrát velká novinka, abyste věděli a všichni se na to sjeli podívat a k zabezpečení že musí být potápěč. No, půjčili si skafandr a velitel divize povídá, kdo s tím umí. Třeba já, hned na to řákej ženíjný náčelník. Tak si to oblečte a skočte tam, tank s poruchou ve vodě, zavelel cvičně ten divizionář.“

A milej náčelníček, jak byl z toho divokej, hup do skafandru a hup do vody, jenomže neměl zapojený ty vzduchový hadice, a jen šly vod něj bubliny a vytáhli ho celýho modrýho pískaři, co se na to koukali z prámu. A na břehu ho vyslíkli ze skafandru a měli co dělat, aby ho rozdejchali. A taky tenkrát zavřeli doktora, že měl s sebou málo kyslíku a stál se sanitou na druhým břehu, než na kterej toho ženistu vytáhli.“

„Se skafandrem znám taky pěknou historii,“ ozval se pojednou kapitán od výsadbářů, který si zlomil nohu, když doma všel záclony. „V pětapadesátým roce jsem sloužil, no to už je jedno, kde to bylo, jen vám řeknu, že ta posádka stavěla stráž u takovýho záhadnýho objektu v Bochově. A chodila tam vždycky na čelej tejden celá četa. A jednou vyšla řada na nějakýho poručíka Kutilka s jeho četou. Byl to takovej malej, slabej chlapík se zubama jak veverka, kterej se strašlivě bál, že se mu stane nějaký malér. A taky jo. Smluvili se na něj a provedli mu nepěknou věc. Ještě jsem vám zapomněl říct, že na dvoře

tý strážnice v Bochově byla studna. A jak si tak předávali strážníci, přijde na jednu ten lajtnant, kterýho ten Kutílek střídal, a Venco, jedna bedýnka nábojů spadla do studně a máš smůlu, už to máš podepsaný, to musíš napsat protokol a to bude malér. A ten Kutílek jen sebou cuknul a začal bědovat a jestli by to nešlo vytáhnout. A ten druhéj, pacholek, hned, jak to bylo v plánu, to by sis musel půjčit skafandr. A ten Kutílek byl tak zpitomělej, že si skutečně pro ten skafandr jel. No neptejte se, co z toho bylo. Posílali ho od čerta k ďáblu. Když už byl u doktora a podepsal prohlášení, že se potápí na vlastní nebezpečí a já nevím co ještě, poslali ho k chemikovi a ten mu, neřád jeden, dal ochrannou masku pro koně, co našel někde ve skladu. A ten chudák vyjevená si cpal na hlavu ten strašlivej gumovej kornout a kširoval se těma popruhama, kterejma se ten inštrument měl přidělat na koně v případě potřeby a teprve, když ho málem utopili, jak mu nalili do tý masky hadicí vodu – to mu řekli, že se tak dělá zkouška těsnosti – a pak před něj postavili tu bedničku s nábojema, co mu jako spadla do tý studně, pochopil, co mu provedli.“

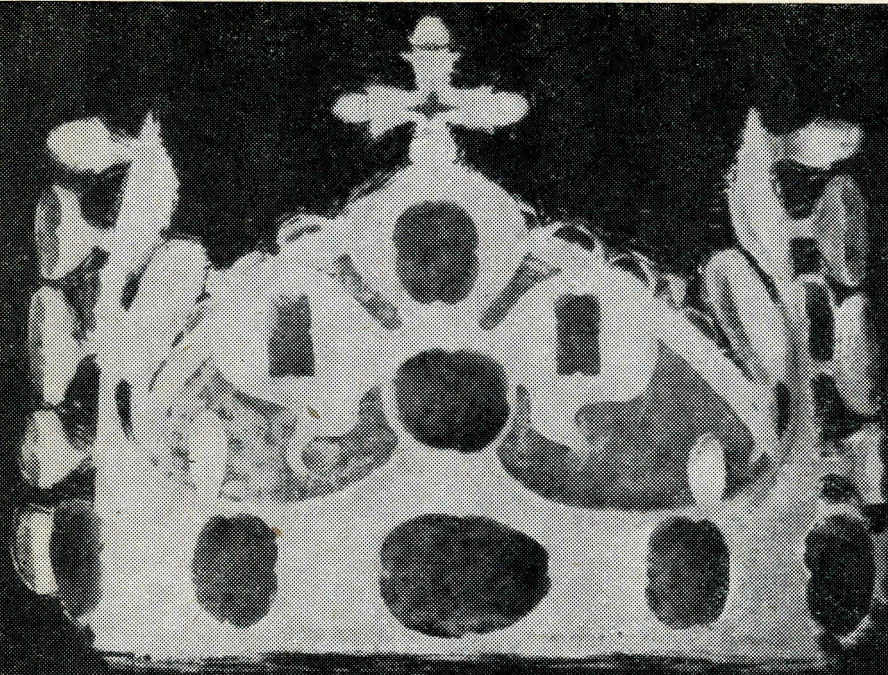
„Víte,“ ozvalo se ze tmy, „já se tomu poručíkovi ani moc nedivím. Jestli si opravdu dali všichni práci, aby ho přivedli k tomu, aby proved nějakou hovadinu, tak to, že byl potrhlej, znamenalo jen to, že ji proved rychlejc a líp, než někdo jinej, ale to máte tak, kdybyste měli třeba mudrce, největší potíž je přimět ho k tomu, aby hrál tu vaši hru. A jak se vám to podaří, tak ho utáhnete třeba na vařený nudli a dělá blbost jednu za druhou, jen mu nesmíte dovolit, aby se zastavil a rozhlídnul se kolem sebe. Ale ten kůň, ten mi připomněl, co to bylo za krásu, když ještě byli koně v armádě. Teď už zvíře na vojně skoro nevidíte.“

„Copak koně, to sou hodný zvířata,“ ozval se děda, „ale takovej bejk vzteklej, no, to je jedna hrůza. Já když jsem byl na posledním cvičení, tak sme měli nedaleko postavený polní jatka. A tam poráželi bejka, když tam přijela na inšpekci nějaká generalita. A tomu řezníkovi, co toho bejka porážel, se z tý slávy trásla ruka, a místo aby ho vzal palicí mezi rohy, tak mu ten jeden roh urazil. A milej bejk nejen že nepad, ale postavil se na zadní a pěkně setřepal ty řezníky, co na něm viseli jako foxteriéri, a jal se všechno pustošit. Tak tam lítal mezi stanama a rozehnal ty generály a jeden ročník kadetů z vojenský akademie, co tam taky byli, a museli zavolat hotovost s vostrejma, ale ty zase nemohli střílet, aby vomyem místo bejka nezastřelili nějakýho generála nebo kadeta, který byli všude poschovávaný. Až na štěstí ten bejk udělal chybu a zaběh od tábora do rybníčka a hned ta hotovost tam začala do něj pražit a nepřestali, dokud nevystřileli všechno, co měli. A my sme tři dny plivali z guláše kuličky, co v tom bejkovi zůstaly, tolik toho do něj nastříleli. Jo, jo, to byly časy.“

Děda dobreptal a náhle bylo v pokoji hluboké ticho. Takové, jaké bývá

jenom tam, kde se ozývá hluboké oddechování usínajících lidí. Bylo už zkrátka pozdě a všichni se ponořili do tmavomodré tmy a vychutnávali ji hluboce a rozvázně, aby načerpali síly na další den, rozdělený pravidelnostmi vizit a jídel na stravitelnější úseky až k další záplavě tmavomodré tmy, ve které se budou zítra vznášet nešťastní tankisté, esenbáci a bejci s uraženým rohem.

OPUSTIŠ LI OMĖ NEŽALYDŲ

OPUSTIŠ LI OMĖ ŽALYDŲ

úprava pro náročné

The background of the entire page is a complex, abstract geometric pattern. It features a grid of thick, dark, slightly irregular lines that intersect to form a series of squares and rectangles. From each intersection point of these grid lines, several thin, light-colored lines radiate outwards in various directions, creating a starburst or sunburst effect across the entire surface. The overall color palette is monochromatic, consisting of various shades of gray and black.

LIDSKÁ
PRAVA
A JEJICH
BEZPEČNÁ
OCHRANA?

TRAVEL 351 1 KOUZ

TRAVA
KRICEBA
?

TVUS PODIL NA SOCIALISMU..?

VERIB OZI KOVZ ANI PUBLICE NEVERIBA

Svami

Ucini

Cassius Hueffer

Edgar Lee Masters

Ze Spoonriverské antologie, kterou přeložili
Jiří Kolář a Zdeněk Urbánek

Vytesali na můj náhrobek:

*„Žil šlechetně a vlastnosti v něm byly
smíšeny,*

*že příroda mohla povstat a pravit:
Byl to muž.“*

*Kdo mě znali, usmívají se
při četbě téhle rétorické prázdnoty.*

Můj nápis měl znít takto:

*„Život k němu nebyl šlechetný
a vlastnosti v něm byly smíšeny,
že musel vést válku s životem,
v které byl zavražděn.“*

*Dokud jsem žil, nevěděl jsem si rady
s pomlouvači,*

*nyní mrtev, musím se smířit s epitafem,
který vyryl hlupák!*

Historie
psaná
písničkou

JARMILA
VESELÁ

Statistické údaje Supraphonu od roku 1949 do dnešních dnů poskytují opravdu zajímavá čísla, z nichž lze učinit ne jeden pozoruhodný závěr. Nám však dnes spíše než o závěry jde o vysondování role, jakou v historii české taneční a jazzové hudby hrála – a vzhledem k její trvalé aktivní činnosti stále hraje – zpěvačka Jarmila Veselá. A čísla mluví stroze a neúprosně: konstatují, že zatím nejúspěšnější zpěvačka posledních dvaceti let nebyla ani Eva Pilarová, ani Marta Kubišová, ba ani Yveta Simonová, ale Pavlína Filipovská, která s písničkou Včera neděla byla obsadila suverénně první místo v dlouhodobých statistikách. A na čtvrtém místě – za duem – Simonová–Chladil a Kučerovou skupinou – nalezneme u valčíku Que sera (Kdo ví) jméno brněnské zpěvačky Jarmily Veselé a nevšední číslo, svědčící o velkém úspěchu této nahrávky – prodala se celkem 296 398krát. Tato bývalá flétnistka, která se dala na zpěv částečně ze záliby a pak především ze zdravotních důvodů, má však v dlouhodobém přehledu další velký hit, který dosáhl přesně 217 279 prodaných kusů: skladba z repertoáru Harryho Belafonta Sluneční ostrov. Toto jsou ovšem součty prodeje jedné nahrávky za několik let. Ještě přesněji se však můžeme orientovat v historii české písničky podle ročních zúčtovacích období, která vždy začínají 1. června a končí přesně za 12 měsíců: tady zjistíme velice snadno, že v letech 1958–60 byla Jarmila Veselá naší nejúspěšnější zpěvačkou, protože v obou dvou obdobích obsadila první místa se skladbami Bim-bam-bina (110 766 kusů) a Sluneční ostrov (105 836 kusů).

Ale nechme již statistik a podívejme se spíše na osudy zpěvačky, která – když se poprvé představila pražskému publiku na koncertě Bromova orchestru v divadle ABC (bylo to někdy v roce 1957) – úplně ohromila všechny přítomné odborníky svým temperamentem, svým syrovým a na tehdejší dobu nezvykle „jazzovým“ ténbrem a samozřejmě i svou pohybovou živostí, která v době strnulých póz u mikrofonu působila jako mana z ráje. Na osudy zpěvačky, která zcela v protikladu s touto tradiční legendou dnes v sobě objevuje hlubší vztah především k šansonu.

Jarmila Veselá – i když to zní jako fráze – má skutečně hudbu v krvi. Její otec Jan Slabý vystudoval konservatoř, protože však ve dvacátých letech neměli u nás muzikanti právě na různých ustláno, přijal nabídku z Jugoslávie a odstěhoval se do Sušaku, kde se stal kapelníkem tamní vojenské hudby. V Sušaku také spatřila světlo světa jeho dcera Jarmila, pro kterou otec záhy vybral nástroj, na který se začala učit – flétnu. Důvody, proč volba padla právě na flétnu, jsou dva: je to prý nástroj vhodný pro ženu – a pak pan Slabý sám byl především flétnistou, i když my jsme ho později, po návratu celé rodiny do republiky v roce 1947, poznali především jako aranžéra a dirigenta brněnského rozhlasového orchestru.

V Brně navštěvovala Jarmila konzervatoř a vedle hry na nástroj se také učila obligátně zpívat u profesora Války. „Veřejně jsem zpívala nejprve v rozhlase, ale byly to vesměs písně, které měly k jazzu velmi daleko. S jednou písničkou jsem však měla opravdu slušný úspěch – byla to kdysi hodně oblíbená Píseň o růži od brněnského skladatele Sedláčka. To ovšem jsem vystupovala ještě pod dívčím jménem jako Jarmila Slabá. Na konservatoři jsem se sezná-

mila s jedním kolegou, který hrál na trombón, zajímal se o jazz a brzy nastoupil do orchestru Gustava Broma; byl to můj pozdější manžel Stanislav Veselý. Ten mě také přivedl do Bromovy kapely, s níž jsem čas od času zpívala. Po absolvování konzervatoře v roce 1954 jsem sice nastoupila jako flétnistka v Symfonickém orchestru brněnského kraje, ale ze zdravotních i rodinných důvodů jsem hry v tomto tělese zanechala a stala jsem se stabilní členkou Bromova orchestru. Po narození syna Petra jsem se pustila velmi aktivně do práce a vedle zpívání jsem občas uplatnila i hru na flétnu. S Bromovým orchestrem jsem spolupracovala prakticky bez přerušení až do roku 1963, kdy jsem musela zůstat doma – výchova mého syna už to bezpodmínečně vyžadovala.“

V Bromově orchestru zpívala Jarmila Veselá velice široký repertoár. Předešlým velké zahraniční hity s českými texty jako byly *Que sera, Sluneční ostrov, Bim-bam-bina, Co je víc nežli láska, Láska má, Mr. Blue* a další. Vedle toho se čas od času pokoušela zařadit do repertoáru i písničky zpívané v původním jazyce – leckdo si možná ještě vzpomene na další velký úspěch jako byla skladba *Good bye Lollipop*, která byla nahrána anglicky dokonce na gramofonové desky. Poměrně menší část repertoáru tvořily domácí skladby jako třeba *Harfy v nebi, Flétna v rozpacích* a jiné – tady se přece jen nepříznivě projevil nedostatek plodných autorů ve druhém největším městě republiky, který ponechával mimopražským zpěvákům v době *Lásky nebeské*, *Písničky pro Zuzanu, Dálky daleké, Písně o mušli* a dalších písniček jen drobtý z bohatého pražského stolu.

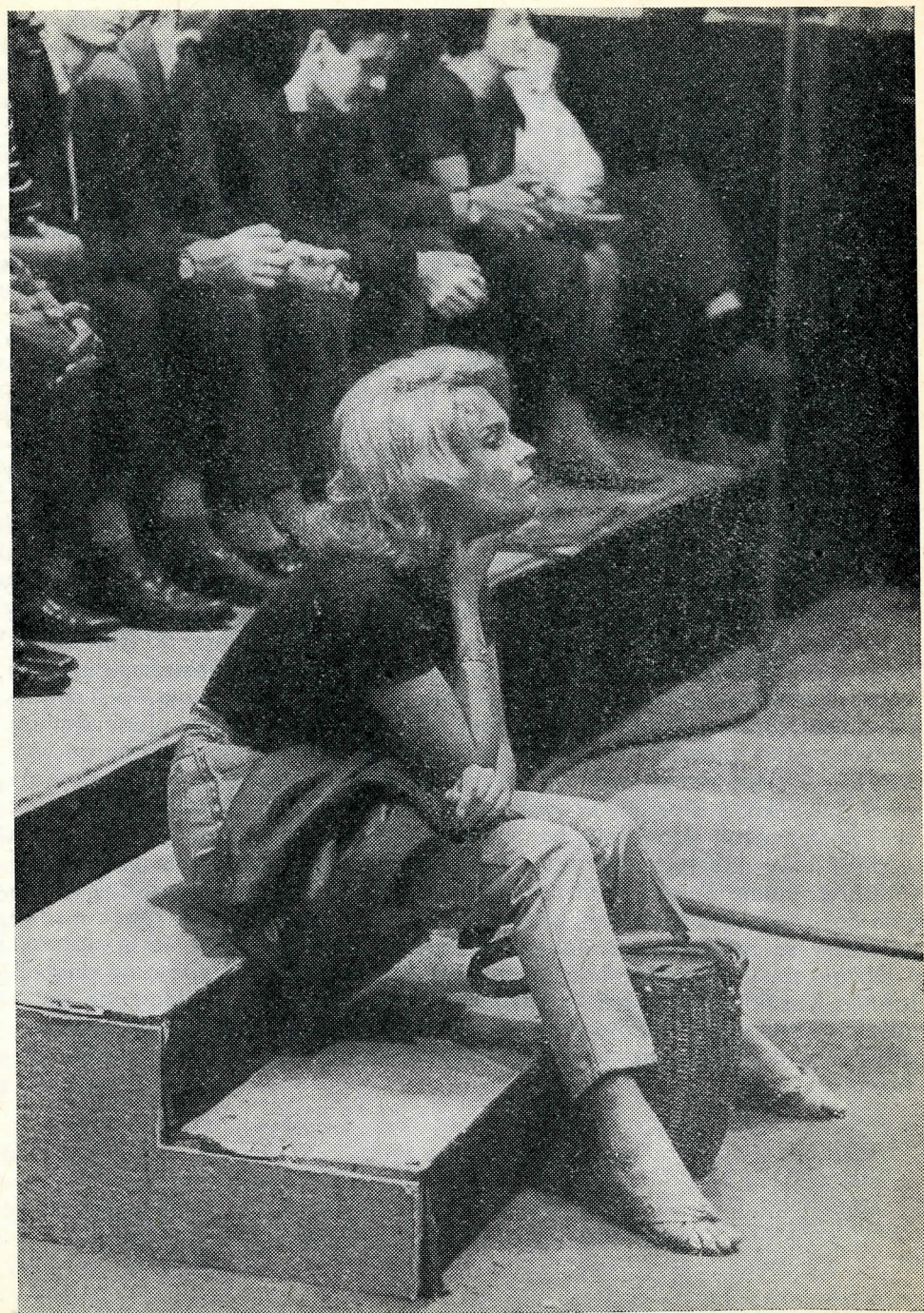
S Bromovým orchestrem absolvovala Jarmila nespočet zájezdů po všech městech republiky, do všech socialistických států a také do Rakouska. Zpívala v rozhlase i na deskách a snažila se o poněkud jiný výraz, než jakým se vyznačovali ostatní zpěváci – hlasově i pohybově. Dobře poplatná kritika však měla k temperamentnímu podání nejednu výhradu a tak bylo nutno tuto přirozenou vitalitu uměle brzdit. Šlo to o to hůře, že během spolupráce orchestru Gustava Broma s anglickou zpěvačkou Gerry Scottovou se Jarmila leccčemu přiučila: „Jsem Gerry Scottové velmi zavázána, protože mně, tehdy začínající zpěvačce, velmi pomohla svými radami. Při společných vystoupeních byla vždy velmi kolegiální.“ Gerry Scottová však nebyla jedinou zpěvačkou, která měla vliv na projev Jarmily Veselé. V rozhovoru, který jsme spolu vedli koncem roku 1961, Jarmila uvedla, že „ze zahraničních zpěvaček se mi nejvíce líbí Ella Fitzgeraldová. Je snad vůbec nějaká zpěvačka, které by se nelíbila? Z evropských pak obdivuji Caterinu Valente. Z repertoáru obou interpretek se mi nejvíce líbily skladby *Blues in the Night* a *Summertime* (Ella) a *Stella by Starlight* (Caterina)“.

V tomtéž rozhovoru, otřetém později v *Hudbě pro radost*, Jarmila Veselá dále prohlásila: „Ačkoliv miluji jazz nade vše, nezanedbávám ani klasickou hudbu – mými oblíbenými skladateli jsou Čajkovskij, Dvořák a Debussy.“ Tak tedy jazz byl na prvním místě, což jistě vyplývalo jak ze spolupráce s jazzově laděnou Bromovou kapelou, tak i z tehdy ještě harmonického soužití s jazzovým muzikantem.

Již jsme se zmínili o tom, že v roce 1963 Jarmila Veselá od Broma odešla.

„Mám dojem, že mi to Gustav dodnes neodpustil – ale já jsem opravdu musela zůstat doma. Petr začal dorůstat a potřeboval bezpodmínečně pevnější ruku než měli babička s dědečkem. A tak jsem tedy zůstala doma a jen čas od času jsem spolupracovala s brněnským rozhlasovým orchestrem. K Bromovi pak na moje místo nastoupila Helena Blehárová.“

Dnes je již zcela jasné, že Jarmila Veselá obětovala svému synovi podstatný díl své kariéry. Opustila orchestr, který byl celkem dobře zaveden, měl zajištěny pořady v rozhlase, nahrávání na desky, vystoupení v televizi, koncertní šňůry po vlasti i občasné zahraniční zájezdy. Tím se také stala outsiderem, o kterého se nikdo příliš nestará, pro kterého nikdo nekomponuje ani nearanžuje; ta práce se totiž jaksí nevyplácí – nelze ji uplatnit při dalších zájezdech, při tanečních večírcích, je to prostě práce výhradně pro jedno studiové vystoupení a dost. Ale Jarmila se nevzdala. Zpívala sice daleko sporadičtěji, ale zpívala dále. V roce 1965 byla dokonce pozvána k nahrávkám do Západního Berlína pro Deccu stejně jako Judita Čeřovská. A stejně jako ona na toto nahrávání nerada vzpomíná, protože kapelník Werner Müller desky opravdu „odvezl“. Ovšem brněnský rozhlasový orchestr ji neopustil a bral ji s sebou na zájezdy kam se dalo. Navíc docházela pozvání i k sólistickým vystoupením a v poslední době přišel kapelník Mirko Foret s požadavkem, aby v jeho show-programu působila Jarmila Veselá co možná nejčastěji. A tak se Jarmilin diář plní četnými záznamy a syn Petr – teď již třináctiletý – si zase musí zvykat více na dědečka a babičku než na maminku: ta se jenom letos chystá do Jugoslávie, do Švédska s Foretem, do NSR s Bromem, do Západního Berlína, do NSR s rozhlasovým orchestrem, do Itálie se smyčcovým orchestrem a k tomu přistupuje Vídeň, Švýcarsko a další evropská místa. „Dnes již vůbec nezpívám jazz. Přesedlala jsem především na šansony, jsem přesvědčena, že mi to sedí lépe. Zdá se mi, že výrazové věci mi vyhovují více než rytmické; dnes už vím zcela bez pochyb, že nejsem jazzová zpěvačka, s Bromem to však snad ani jinak nešlo. Snažím se tedy mít svůj vlastní okruh skladatelů, bez nichž se žádný zpěvák – chce-li mít úspěch – delší dobu neobejde. Nechci si stěžovat, ale je pravda, že my mimopražští interpreti máme daleko těžší pozici: brněnský rozhlas nemá dostatek vysílacího času, televizní hudební pořady se tady nepřipravují takřka vůbec a také na desky se zpěvák-individualista dostává dosti těžko. Chce to spolupráci s aktivní kapelou a možnost dostat se častěji do rozhlasu, televize a na desky.“ Jarmila Veselá to však neříká nikterak hořce. Nemá pocit zklamané nebo odstrčené hvězdy. Má stále dosti práce, má stále kde zpívat – jen naši posluchači o ní vědí nějak méně než před deseti léty. O to více ji znají v zahraničí.

MÁMO

ZPÍVÁ JARMILA VESELÁ

HUDBA: BIXIO / TEXT: VLADIMÍR FUX

© BY BIXIO, S. A. M., MILANO

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1966

Tempo di foxtro
SD Refr.

Má - mo, ty víš, jak lidskou paměť lé - ta kla - mou, -

Má - mo, už je to pře-ce jenom dáv - no. má - mo, -

řek - ni tu pí - seň zná - mou, jak jen's ji zpí - va-la, má - mo,

- zmi - zela jak by ji vítr vzal, - zač - nu a nevím, jak

dál. - Má - mo dlužíš mi písničku mých nejhez - čích

dní, vím. že ji vrá - tíš - a já tě uslyším a

na - jdu tě vní. -

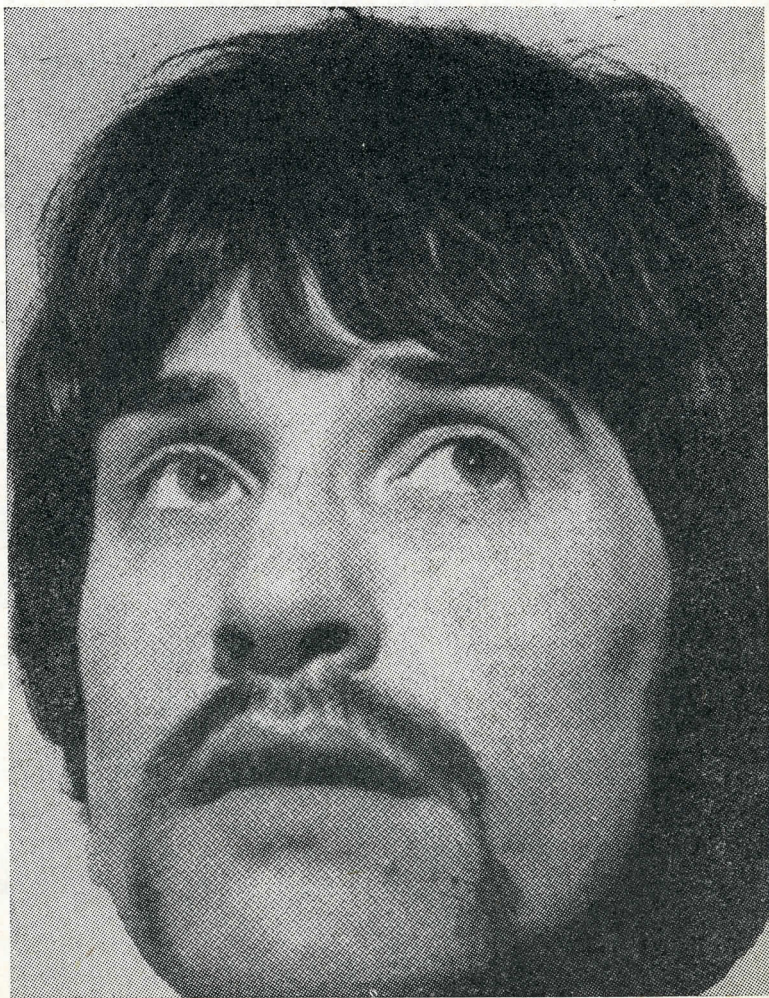
Verse
Má - mo, já vím jak to
I kdy - by chtěl ne - za -

bý - vá - když člověk má ně - co rád. - Má - mo, já
zpí - vá - co slyšel bez - počtu - krát. -

vím jak to bý - vá, pak jenom zbý - vá se ptát. -

CODA
v ní, má - mo má. -

K I N K S

Kinks už mohou být nazýváni veterány beatové hudby. Jejich kariéra trvá od roku 1964 a jen Beatles, Hollies a Kinks dokázali být po celé toto období permanentně úspěšní. Přitom Kinks mají své specifické místo ve stylové paletě pop music, v níž představují, lapidárně řečeno, beatové písničkáře. Na nahrávkách Kinks nás neuchvacuje brilantnost projevu, která jednoduše neexistuje: Kinks nijak nezastírají značné intonační chyby ve vokálu i v instrumentaci, naopak – falešný, rytmicky rozházený, křaplavý sound je jednou základní stránkou jejich „image“. Tou druhou jsou písničky samy – píše je Ray Davies a jsou výborné. Davies má především ohromně vyvinutý cit pro melodii, což by asi před lety při poslechu jeho prvních skladeb typu *You Really Got Me* nikdo nepředpokládal. Neméně kvalitní jsou i texty, v nichž převládá jakási městská lyrika, písně o všedních dnech na periferii velkoměsta, v nichž citelně zazní i sociální prvek (*Dead End Street*). Písničky Kinks jsou snadno zapamatovatelné a přirozené, křečovitost jiných skupin nahrazuje u Kinks humor.

Kinks ovšem začínali v jiné stylové poloze a jako skupina, kterou ani v té době nebylo možno přímočaře řadit do kategorie rhythm-and-blues, natož pak Mersey-soundu, byli hned od počátku původní svými skladbami, postavenými na dravých rockových riffech. I když slovo „původní“ přece jen není zcela na místě, neboť styl, který Kinks razili svými hity *You Really Got Me* a *All Of The Day And All Of The Night*, uvedla asi rok před nimi americká skupina Kingsmen ve svém památném hitu *Louie Louie*, který také Kinks zařadili do svého repertoáru.

„Šišatci“ vznikli v roce 1962 ve formaci, která se změnila až letos. Především zde byli bratři Daviesovi, Ray (zpěvák a sólový kytarista, nar. 21. 6. 1944 – všichni s výjimkou Quaife pocházejí z londýnské čtvrti Muswell Hill) a Dave (celým jménem David Russel Gordon Davies, doprovodný kytarista, nar. 3. 2. 1947 – oba Daviesové do začátku své hudební dráhy studovali). Dvojici doplňovali Pete Quaife (nar. 31. 12. 1943, basová kytara) a Mick Avory (nar. 15. 2. 1944, bicí). Zde trochu předběhnu a prozradím, že po sedmileté

stabilitě tohoto obsazení opustil letos Kinks Pete Quaife, kterého nahradil 22letý John Dalton – ten už svého času s Kinks hrál, když byl Quaife nemocen.

Kinks nejprve vystřídali řadu názvů (Ray Davies Quartet, Pete Quaife Quartet, Ramrods), než se jim podařilo vymyslet ten pravý, pod nímž se uvedli na prvé nahrávce pro společnost Pye – známé rockové skladbě Long Tall Sally. Velkým zlomem v jejich kariéře byla píseň You Really Got Me, která v roce 1964 dosáhla prvního místa v britské Hit-Parade a stala se bestsellerem také v USA. Především díky jí vyhlásil časopis New Musical Express Kinks druhou nejvýznamnější skupinou roku a šestou nejpopulárnější britskou skupinou vůbec. Jakmile se po dvou letech stal sound Kinks příliš ortodoxní, došlo k dalšímu zvratu, tentokrát ve stylovém zaměření skupiny. Kinks vydali píseň Dedicated Follower Of Fashion, vrátili se do čelných pozic Hit-Parade a začali se věnovat oněm melodickým písním, o jejichž charakteru jsem již hovořil. Takže milovníkům statistik mohu nyní představit obdivuhodně dlouhou řadu hitů, které Kinks natočili (v závorce je nejvyšší umístění, které jednotlivá nahrávka dosáhla v britské Hit-Parade): rok 1964 – You Really Got Me (1.), All Of The Day And All Of The Night (3.), 1965 – Tired Of Waiting For You (1.), Everybody's Gonna Be Happy (19.), Set Me Free (9.), See My Friend (18.), Till The End Of The Day (8.), 1966 – Dedicated Follower Of Fashion (4.), Sunny Afternoon (1.), Dead End Street (6.), v anketě čtrnáctí, 1966 – Waterloo Sunset (2.), Autumn Almanac (5.), podle New Musical Expressu dvanáctí, 1967 – Wonderboy (28.), v anketě sedmnáctí, Kinks přestávali být aktivní, 1968 – Days (17.), v první dvacítky britské ankety se tentokrát již neobjevili, 1969 – Plastic Man (29.). K této bilanci je ovšem nutné přičíst další úspěšné nahrávky, které vyšly na malé desce v USA nebo jiných zemích (Dandy, Mr. Pleasant) v podání samotného Dava Daviese (který natáčí jako sólista, aniž by však měl v úmyslu Kinks opustit) – Death Of A Clown, Susannah's Still Alive, Lincoln County, Hold My Hand – nebo písně Ray Daviese, které nazpívali jiní zpěváci (např. Herman's Hermits a Clinton Ford byli velmi úspěšní s Dandym). A i když se v poslední době Kinks resp. bratři Daviesové věnují možná více fotbalu než hudbě (oba jsou oporou fotbalového teamu hvězd časopisu Melody Maker), tento výčet hitů se jistě nadále rozšíří.

Ostatně Kinks jsou tak dobrým artiklem na gramofonové desce, že si mohou dovolit pracovat v nahrávacím studiu tak, jak je viděl Milan Šulc, kterého známe z anglických textů pro naše skupiny (Get Down From The Tree atd.): Kinks přišli, chvíli se dohadovali kolem Rayova klavíru a když se nedohodli, sebrali se a šli to zapít. Studio zůstalo prázdné, proč ne, když si Kinks sami platí nájemné...

JAROMÍR TŮMA

Peter Hirche

Hlasy: muž
žena

Hudba mezi scénami: pouze sólový nástroj – viola, cembalo nebo loutna.

(Hudba)

ona Odpovíš mi, když tě takhle volám? Odpovíš?

on Vždycky.

ona Nezapomněl jsi na mě?

on Jak bych mohl.

ona Už jsme spolu dlouho takhle nemluvili.

on Dávno nebo nedávno – nebylo to včera?

ona Naposledy před hezkou řádkou let.

on Čekal jsem, že si na mě zase vzpomeneš.

ona Myslíš, že jsme spolu naposledy mluvili, ještě když jsem byla dítě.

on Každý večer před usnutím.

ona Víš ještě, o čem jsme mluvivali?

on Ovšem, pořád sis myslela, že jsem mouřenín.

ona To bylo v době, kdy jsem četla Robinsona.

on A potom jsi chtěla, abych se stal slavným varhaníkem, který později varhany opustí, aby mohl jít do pralesů jako lékař.

ona Ano, byly to tak sny . . . Byla jsem tehdy hrozně mladá.

on A potom jsi na mě na dlouhá léta

NEJPODIVNĚJŠÍ MILOSTNÝ PŘÍBĚH SVĚTA

zapomněla.

ona Nezapomněla, ale . . . Stalo se mezitím tolik věcí.

on A dnes tak najednou?

ona Nevím, sama nevím . . .

on (věcně) Celé dlouhé roky jsi mě nepotřebovala.

ona A co ty? Jak se ti dařilo?

on Stále jsem na tebe vzpomínal.

ona Kde teď jsi?

on To se nedá říct.

ona Daleko odtud?

on Někde . . .

ona Co tvoje jméno? Stále je ještě nesmím znát?

on Přece víš, že to tajím.

ona Navždycky?

on Někdy se ale stávají zázraky a člověk se potká s tím, koho hledá.

ona Budeme my mít takové štěstí?

on Mě se neptej.

ona Jsi pořád stejný pesimista.

on Ano? Protiklady se přece přitahují, že?

ona (pobaveně) Snad. Mně se špatně nevede. A tobě?

on Zkus to uhodnout!

ona Co právě děláš?

on Nic zvláštního. Čekám. Ale ty už asi nevíš, co to je.

ona Ó, já čekám na telefonní hovory a podobně. Často je to nepříjemné, já v takových věcech nemám trpělivost.

on Na to si člověk zvykne. I na čekání.

ona A na co čekáš ty?

on Na listonoše. Dívám se oknem, protější stranu ulice už udělal.

ona (hravě) Copak ti má přinést?

on To je právě to. Nevím.

ona Nějakou důležitou zprávu?

on Mně nikdo nepíše. Ale přesto čekám.

ona (rozveseleně) Že se stane zážrak! Ale zázraky nejsou.

on Vždyť já taky jen dělám, jako že na listonoše čekám.

ona (jako prve) Ve skutečnosti čekáš na mě.

on Může být.

ona A co děláš jinak?

on Pískám si. Jen tak.

ona To jsi uměl už dřív. A já se to nikdy nenaučila.

on Ovšem, musím mít nějaký předstih. — Ale myslím, že ty se nudíš.

ona Někdy, občas. — Ale jsem strašně ráda, že existuješ.

on Jen kdyby to bylo tak jisté.

ona Že existuješ? (**rozmrle**) Pochybuješ o mé existenci?

on (vážně) Ne.

ona (vrušeně) Ty víš, že žiji, že existuji?

on Ano.

ona Kde žiji, jak se jmenuji, jak vypadám?

on Víím jenom, že někde musí být někdo, kdo by mě mohl milovat.

ona Jsi si tím tak jistý?

on (smutně) Jinak by to bylo nespravedlivé.

(**Hudba**)

on Proč mě voláš? Je ráno a já musím do práce.

ona Nevím, jestli je ráno nebo večer, musím s tebou mluvit.

on Nemám teď čas, ujede mi tramvaj. Teď s tebou nemohu mluvit.

ona Kde pracuješ?

on V jedné továrně.

ona Jsi chudý?

on Ano, myslím že ano. — Vadí ti to?

ona Nechci, abys byl chudý.

on To není důležité. Co jsi mi chtěla? Můžeme spolu hovořit cestou ke stanici.

ona To musíš vstávat každý den tak brzy?

on V neděli ne.

ona Já se teprve teď vracím domů.

on Z nějaké oslavy?

ona Kdepak oslava. Bylo to nudné.

on Nesmála jsi se ani nepila?

ona Trochu smála a trochu pila. Ale oslava to nebyla. — Závídíš mi?

on Ano, já . . . Je to hloupé, ale byl bych si přál být tam s tebou.

ona O nic jsi nepřišel.

on Nevím, nevím. Už mi jede tramvaj. Tak se měj dobře!

ona Nene, ještě počkej, mluv se mnou ještě dál.

on Co bys chtěla vědět?

ona Kdy se uvidíme.

on (neúčastně) Dívám se po všech autech, jestli tam nesedíš.

ona Odkud víš, že jezdím autem? Snad už jsem někdy jela kolem tebe?

on Snad.

ona Často?

on Ano.

ona A jak to, že jsem tě nepoznala? Byla bych zastavila.

on Nebyla jsi sama.

ona Máš pravdu. — Ale stejně bych byla zastavila.

on Víš, já nejsem jaksi dobře oblékaný.

ona To mi nevadí.

on Ovšem, to se tak říká.

ona Mně nevadí, že jsi chudý. Ale tobě to dělá starosti.

on Já opravdu nejsem žádný chudáš.

ona To já přece vím.

on Mám toho spoustu . . .

ona Já vím.

on Tramvaj zastavuje, musím už vystoupit.

ona (chvatně) Podle čeho tě poznám, až se potkáme?

on Nevím. Mnoho lidí vypadá jako já.

ona Jsi vysoký a štíhlý?

on Ne.

ona Kolik ti je let?

on Mladý už nejsem.

ona Máš tmavé vlasy?

on Ano, ale vypadám úplně jinak, než si představuješ.

ona To je mi jedno, já tě přece miluji.

on (zneklidní) Tohle mi už neříkej.

A teď mě nech, už jsem v práci.

ona Co tam musíš dělat?

on Teď nemá smysl vysvětlovat ti to. Nech mě.

ona Nebuď tak smutný.

on Já nejsem smutný. Rozhodně ne proto, že musím pracovat.

(Hudba)

ona Kde teď jsi?

on Myslím, že docela blízko. V divadle.

ona V divadle? Já jsem taky v divadle.

on Ale ty sedíš v lóži, a já ve třetím pořadí za marku podesát.

ona Přesto jsme si ale docela blízko.

on Protože vnímáme totéž.

ona O přestávce se uvidíme.

on O přestávce.

ona Ve foyer, sejdi tam dolů.

on Ne.

ona Kvůli tvým šatům? To je přece nesmysl.

on Půjdeme kolem sebe a ani se nepoznáme.

ona To se nemůže stát.

on Jsme si mnohem blíží, když se díváme na jeviště.

ona Co cítíš?

on To se nedá říct.

ona Pojď do foyer! Budu se na každého pečlivě dívat a poznám tě!

on To nemá cenu.

ona Slib mi, že přijdeš.

on Nechtěl jsem ti to říkat, ale nemá cenu, abys na mě o pauze čekala.

ona Ne?

on Viš určitě, že sedíme ve stejném

divadle? Ve stejném městě a čase?

ona Co to říkáš?

on Divadlo, ve kterém jsem, nemá foyer – za války vyhořelo.

ona Ty mě lekáš.

on To není důležité.

ona Ty mě lekáš. Často si myslím, že ... Ty snad už vůbec nejsi naživu.

on Protože byla válka?

ona Je tolik mrtvých, které někdo miloval.

on (po chvíli) Proč pláčeš?

ona Na jevišti jsou tanečnice. Vidíš je?

on Ano.

ona Světlo je ozařuje šikmo, mají na jevišti dlouhé stíny.

on Vidím to.

ona Stoupají na špičky ...

on Teď zvedají ruce. Zaklánějí hlavy a brzy se začnou točit jako listí na vodě.

ona Nemám plakat?

on Můžeš. Přál bych si, abych to také dovedl.

ona Kdy jsi plakal naposledy?

on (věčně) Když jsem viděl, jak staré ženě sebrali úspory. Bylo to sto dvacet marek, a tehdy se za ně dala koupit jediná krabička cigaret.

ona Kdo jí vzal ty peníze?

on Radši na to teď nebudeme myslet. Dívej se na jeviště!

ona Ale ty na to myslíš.

on Někdy.

ona Proč právě teď?

on Na to si musíš zvyknout. – Měl bych teď myslet jenom na tebe, vid?

ona Nesmíš si myslet, že bych tě chtěla jiného než skutečně jsi.

on A jaký jsem?

ona Stejný jako ...

on Jen se namáhej!

ona Prostě – jak mi určil osud.

on (odmítavě) „Jak mi určil osud“ – ty tomu věříš?

ona Mluvila bych jinak s tebou?

on Možná, že se taky jenom nudíš.

ona Tady v divadle?

on Kdo ví. Díváš se na jeviště, ale nudí tě, co se tam děje. A proto se bavíš se mnou.

ona Víš velice dobře, že to tak není.

on Jsem zvědavý...

ona Mluví s tebou, protože jsem velice šťastná.

on Způsobily to ty tanečnice...

ona A i ta hudba. A také – prostě jsem šťastná. Jenom něco mi chybí.

on Nic ti nechybí. Sedím vedle tebe.

ona Ale v nějakém jiném divadle, v jiném městě, v jiné době.

on Snad.

(Hudba)

ona Kde jsi teď?

on Jdu domů. A ty?

ona V malé hospůdce. Znáš to tam? Přímo proti divadlu.

on Ty nejsi sama?

ona Ale to je jeden známý, ten nás neruší. Studuje jídelní lístek, vrchní už čeká.

on Tak vidíš, já ani nevím, jak bych s takovým vrchním měl jednat.

ona Řekni mi raději, co právě děláš.

on Jdu přes křižovatku.

ona Tak dávej pozor, ať tě nic nepřejede.

on Na mně se toho už nedá moc rozbít.

ona Jak to myslíš?

on Ulice je po dešti kluzká. Musím být opatrný.

ona Špatně chodíš?

on Ujde to. Mám hůl.

ona Zranění? Z války?

on Tak nějak.

ona (po chvíli) Namáhá tě chůze?

on Já ale chodím rád. Po divadle se vždycky ještě trochu projdou.

ona Teď tě už tedy poznám, až se potkáme.

on Je mnoho takových jako já. – Máš taky ráda, když se světla reklam

lesknou na modrém asfaltu? – Co je s tebou? Jsi nějaká rozladěná...

ona (po chvíli) Larry se mě ptal, jestli si půjdeme zatančit.

on Protože já nemohu? Jen jdi. A tančíš ráda?

ona Mohu se toho všeho vzdát, když to někdo bude ode mne chtít.

on (trpělivě) Ano, ovšem.

ona Larry teď platí. Jak to bylo s tou ženou, která přišla o peníze? Vyprávěl jsi o ní.

on Bylo to sto dvacet marek, žádné velké peníze. – Je Larry bohatý?

ona Ano, myslím, že ano.

on Miluješ ho?

ona Ty víš, že ho nemiluji. Mluvila bych jinak s tebou?

on Proč jsi s ním?

ona Člověk nechce být sám, pořád sám. Chce se bavit. Larry je ke mně velice milý, je mi s ním dobře.

on A co on?

ona Nebuď žárlivý! Není k tomu důvod.

on Jsi stále spolu s tolika lidmi.

ona To už tak chodí. Byla bych raději s tebou.

on Ti druzí jsou určitě mnohem zábavnější než já.

ona Ale s tebou bych byla šťastnější.

on Proč myslíš? Máš o mně asi falešnou představu.

ona Musíš mi o sobě víc povídat.

on Nemám čas. Musíš se starat o Larryho. Jinak si bude myslet, že se na něho zlobíš. Celou tu dobu ti drží kabát.

ona Děkuji, že jsi mě na to upozornil. Byla jsem myšlenkami jinde. Larry se už začínal divit.

on Na co jsi myslela?

ona Že ty víš o mně mnohem víc než já o tobě. Čím to je? Ty mě znáš, ale já tebe...

on Ano, já tě znám docela dobře. – Musíš teď poděkovat vedoucímu, ptal se tě, jestli jsi byla spokojená

s jídlem.
ona Úplně jako bys mě viděl! Proč já nemohu vidět tebe?
on (nevýrazně) To lze lehce vysvětlit. Ty stojíš ve světle a já ve stínu. Máš oslněné oči, když se chceš dívat směrem ke mně.
(Hudba)
ona Pořád mi ještě dlužíš to vyprávění o té ubohé stařeně.
on Jak jsi na to teď přišla?
ona Čtu dnešní ranní noviny. Máš pro mě čas?
on Ano, máme teď přestávku na svačinu.
ona Kdo ti usmažil řízky?
on Moje řízky? Vidím, že mě začínáš dobře znát. Právě je rozbaluji z papíru. Dělal jsem je sám.
ona Máš také kávu?
on Ano.
ona V modré emailované bandasce?
on Ne, jak jsi na to přišla?
ona Představuji si to tak.
on Modře smaltované bandasky mají dělníci a pijí z nich meltu.
ona Urazila jsem tě?
on Přece víš, že to nejde. – Jak to, že na mě myslíš?
ona Čtu ty ranní noviny. Je tam cosi o velkých záplavách.
on A co s tím mám já společného?
ona Myslím na příběh té staré ženy, jak jsi mi chtěl vyprávět.
on Té, jak přišla o peníze.
ona Chtěl jsi mi o tom vypravovat.
on Opravdu tě to tak zajímá?
ona (nejistě) Ano.
on (chladně) Lžeš.
ona Chtěla bych s tou ženou mít soucit a taky se všemi těmi lidmi, co při záplavách přišli o přístřeší.
on (zřetelně) Chtěla bys mít soucit, ale žádný nemáš.
ona Nene, já... Proto tě přece potřebuji! Musíš mě to naučit. Čtu tady o těch nešťastnících a myslím, že by se pro ně mělo něco udělat,

ale... S tebou by to nějak šlo.
on Já nejsem žádný svatý.
ona Ale plakal jsi, když tě ženě vzali peníze.
on Ale ne proto, že bych byl tak dobří. Proto, že jsem slabý. Protože jsem proti tomu nemohl nic dělat.
ona Styděl ses?
on Styděl jsem se, byl jsem zbabělý, byl jsem...
ona Ty bys ze mne určitě udělal lepšího člověka.
on (zoufale) Na tom nezáleží.
ona A na čem tedy?
on Dobro a zlo, být lepší nebo horší... Já bych chtěl být šťastný, to je vše. Je to ale beznadějně, to já vím...
ona Já tě miluji.
on ...protože se nikdy nenajdeme. Člověk miluje vždycky to, co nemůže mít.
ona (udíveně) Ne, člověk miluje to, co nemůže sám být.
on To je přece totéž, ne? – Snad ne, nezní to tak beznadějně.
(Hudba)
ona (šeptem) Slyšíš mě?
on (jako ve snu) Ano.
ona Volám tě už dlouho, ale ty neodpovádáš.
on (stále jako by ještě spal) Ne.
ona Co je to s tebou?
on Nic.
ona Ty to nechceš říct?
on Spal jsem.
ona Jindy se vždycky hned ozveš, když tě zavolám.
on Ano. Myslím, že jsem měl tvrdý spánek.
ona Jsi tam sám?
on Ano.
ona Jsi pořád sám?
on Nejsem tak úplně sám.
ona Kdo je s tebou?
on (po chvíli) Želva.
ona Cože?
on (stále mezi spánkem a bděním) Máš ráda želvičky?

ona To jsi v zoologické zahradě?

on Jsem doma.

ona Jak to u tebe vypadá?

on (jako prve) Právě zapadá slunce.

ona To je všechno, co mi můžeš pro-

zradit? Že slunce právě zapadá?

on (stále stejně) U tebe taky?

ona Nevím, já jsem v biografu. A tady je tma.

on Je to nudný film?

ona Je docela dobrý, taková milostná historka. Velká láska, o jaké stále jen můžeme snít.

on (s váhavým pousmáním) A to je důvod, abys snila o mně?

ona Nesmím snad?

on To se nedá zakázat. Já nic neříkám.

ona Viš, je to francouzský film, a hrdina je docela správný chlapík, ale nijak zvlášť hezký.

on A ona ho přesto miluje? Zázrak!

ona Ženy přece nejsou takové – nejsou jenom na zevnějšek.

on Mohla bys mít ráda člověka s odstavajícíma ušima?

ona (okamžitě) Ty je máš?

on (rozveseleně) Ne, to ne, ale . . .

ona Určitě vím, že by mě to nerušilo. Kdybych kladla takový důraz na krásu, držela bych se Michaela.

on Michaela?

ona To je jeden můj přítel.

on S kým jsi v biografu?

ona Žárlíš? Je tady celá společnost. – Chtěl jsi mi vyprávět o želvě.

on Měla by ses radši dívat na film. Možná že bys tam našla poučení.

ona Koneckonců je to přece všechno stejné. Polibky a žárlivost.

on Jinými slovy: chtěla bys to prožít sama na vlastní kůži.

ona I to je pořád totéž.

on Myslíš, že se mnou by to bylo jiné?

ona (vážně) Přece víš, že žijeme z toho, že tomu věříme.

on Jednoho dne to člověk vzdá.

ona To jsi tak nešťastný?

on (lehce) Ne šťastný a ne nešťastný.

ona Zoufalý?

on Nevím. – Zdá se, že to tam máte nějaký veselý film.

ona Nesmíš být zoufalý. Jsem tu přece já.

on (bez důrazu) To zní docela pěkně.

ona (zdůrazňuje každé slovo) Jsem tady pro tebe.

on Pro mě ne. Pro spoustu jiných. Ne pro mě.

ona (jako k děcku) A pak máš taky ještě tu želvičku.

on Ano, ta je ke mně milá. Ležím na podlaze a ona ke mně leze a oči-chává mi ruku.

ona Na podlaze?

on To mě tak napadlo. Roztažený na podlaze. A želva přileze a strká do mne hlavou. Jsem jí totiž v cestě. Večer chce vždycky na balkón, je vyhrátý sluncem.

ona Proč ležíš na zemi?

on (stručně) Chceš to vědět?

ona Mám o tebe strach.

on Není žádný důvod. Už je to za mnou.

ona Co?

on Ten nápad s polykáním tabletek. Myslel jsem, že budou stačit, ale jak slyšíš, probudil jsem se z toho.

ona (hlasitě) Jak dlouho už tam tak ležíš?

on Od dnešního rána. Ale procitl jsem, chtěl jsem jít ke dveřím a upadl přitom.

ona A nikdo se o tebe nepostará?

on Nikdo. Želva. – Tak jsem snad ukojil tvou touhu po neobvyklých zážitcích?

ona Proč jsi to udělal?

on Nepodařilo se to. (zřetelně) Pokus se představit si, proč to lidé dělají. Čti o tom v novinách.

ona Zkusíš to ještě jednou?

on Možná že to bude záležet na tobě.

ona Co mám dělat?

on (po chvíli) Nic. Ty za mě nejsi odpovědná.

ona Ale ráda bych byla, za jakého-

koliv člověka!
on (tiše) My o sobě jenom sníme.
(Hudba)
ona (drsně) Co je na tobě tak zvláštního?
on Jak to myslíš?
ona To, kvůli čemu tě miluji.
on To není nic zvláštního. Miluješ mě, protože nejsem šťastný. Pro lidi, kteří nemají žádné starosti, jsou takoví nešťastníci vždycky zajímaví.
ona (obírá se jinými věcmi) Jsi nešťastný?
on Momentálně mi nijak špatně není. Ležím na posteli u otevřeného okna.
ona Prší u tebe taky?
on Ano, ze střechy kape. Slyšíš?
ona Nemohu slyšet. Tady zní hlasitě hudba.
on Kde jsi?
ona U Michaela.
on Ach tak.
ona Přehrává mi své nové desky. Když jsem přišla, políbil mě. Je hrozně veselý, viš? Mám ho docela ráda.
on A proč přesto mluvíš se mnou?
ona Protože mě políbil.
on No a?
ona (pobaveně a udiveně) Ach já... Slibovala jsem si od toho víc.
on Tak. **(ledabyle)** Ale jeho desky – ty tě nezklamaly?
ona Jsou docela dobré, ale je to pořád totéž. Já nemám smysl pro jemné detaily. – Michael říká, že si máme zatančit.
on Jen se nedej rušit. – Tančíš dobře?
ona (zamyšleně) Dobře? Ano, on... Teď musíme přestat. Víš, tančit s Michaelem je docela hezké.
on Chápu, to chápu.
ona Ne, já s tebou chci hovořit dál. Vypravuj mi, co děláš.
on Musíš se starat o svého přítele. Už ti zase nalil.
ona Mám se ještě napít?
on To přece není důležité.

ona Já tě nechci ztratit, slyšíš?
on My se nemůžeme ztratit. Budeš na mě pořád myslet.
ona I když mě Michael bude líbat?
on Tak to zkus! **(po chvíli)** Jsi tam ještě?
ona Ano, zase tu jsem.
on No a?
ona Škoda, že Michaela nemiluji.
on (s násilnou ironií) Nikdy nemůže mít člověk všechno.
ona Budeme raději mluvit o tobě.
on Ležím na posteli a myslím na tebe. To je všechno. – Posloucháš ještě?
ona Poslouchám, ale namáhá mě to. Moc jsem kouřila, to mě vždycky omámí.
on Co dělá Michael?
ona (pomalu) Dívá se na mě. Dělá, jako by byl do mě zamilovaný. Má už v těch věcech rutinu.
on Proto jsi šla k němu.
ona (připole) Máš něco proti tomu?
on To už patří k tobě, dělat takové věci. Ale už víc nepij.
ona (jako prve) Ty mi závidíš. Závidíš mi jen proto, že sám nemáš co pít.
on (unaveně) Ne, závidím ti proto, že já z pití nemám žádné potěšení.
ona A kouříš?
on Popelník je plný, je na nočním stolku. Cigarety mám. A skončeme to, musíš se starat o Michaela.
ona Co je to za zvuky?
on Michaelovy desky, ne?
ona Ne, to je něco jiného. Foukací harmonika.
on Ano, to jsem já. Jak ji můžeš slyšet?
ona Michael právě vyměňuje desky. Ty umíš hrát na foukací harmoniku?
on To není žádné umění.
ona Hrej dál!
on Co ti to připomíná?
ona Ano, něco mi to připomíná. Už nevím co. Něco v minulosti. Hrej dál!

on Už ti tam zase hraje gramofon.
ona (opile) Ten já neposlouchám. Poslouchám to, co hraješ ty.
on Jsi sentimentální.
ona Asi ano.
on A nakonec to skončí tak, že ty a Michael ...
ona Je přece tak milý. Tobě se nelíbí?
on Já ho neznám.
ona Když se na něho dívám, představuji si, že ti je podobný.
on (unaveně) Ano, ano. Všichni lidé si jsou podobní.
ona (spokojeně) Nějak, vid'?
on Nechce si s tebou zase zatančit?
— Už mě neposloucháš?
(Hudba)
ona Jdu domů.
on Sama?
ona Michael mě chtěl odvézt, ale já raději ... Prší u tebe taky?
on Ano, snad ještě prší.
ona Buď rád, že jsi doma. Na ulici je tma a zima.
on Mám zavřené okno. Chtěl jsem si něco přechíst.
ona Jsi v tom pokoji s balkónem?
on Ještě si na něj vzpomínáš?
ona Na všechno, i na tu želvu.
on (věcně) Ten pokoj s balkónem byl příliš drahý. A želva v zimě pošla.
ona (po chvíle) Teď jede vlak. Jdu právě podjezdem. Slyšíš, jak vagóny klepou po výhybkách?
on Tady taky jezdívají kolem vlaky.
ona Říkala jsem si, jestli snad nese-díš v tom vlaku, co jede nade mnou.
on Už dávno jsem nikam nejel.
ona Zahrej něco na foukací harmo-niku.
on Nechce se mi.
ona (unaveně) Zní to přece tak hezky.
on To je laciné zboží, za dvě marky padesát, není k ničemu.
ona Proč sis ji kupoval?
on Ze sentimentality. Myslel jsem, že bych na ni mohl hrát.
ona Zkus to ještě jednou — zahrej

něco!
on Jenom stupnici, nejsem nijak zvlášť muzikální.
ona Michael má gramofon, který může hrát deset desek za sebou.
on Ano, vím že existují takové gramofony.
ona Může se hrát celá symfonie, bez přerušení.
on Proč mi to říkáš?
ona Poslouchali jsme jen první větu.
on A potom?
ona (přemítavě) Pak běžely další desky, ale my to už nesledovali.
on Vím.
ona (vyzývavě) Michael nebyl první.
on To mi nevadí. Děláš spoustu takových věcí, nevadí mi to.
ona (zlobně) Líbí se ti to, že?
on Nemluv tak hloupě!
ona (zoufale) Tak přijď. Když přijdeš, bude všechno jiné.
on (tiše) To nezávisí na mé vůli. Ležím na posteli a myslím na tebe. To je všechno.
ona Snad nejsme vůbec tak daleko od sebe, jak myslíme. Třeba jdu teď právě kolem tvého domu. Tady nahoře, za tím svítícím oknem, třeba bydlíš právě tam.
on Zastav se. Vstanu a podívám se z okna. Počkej! Ne, ulice je prázdná, nikoho nevidím.
ona (ještě neztratila naději) Stojím přímo pod lampou! Nevidíš?
on Pod lampami nikdo není. Ulice je úplně prázdná.
ona (beznadějně) Teď přijíždí nějaké auto. Vidíš? Taxík.
on (tiše) Tak ho zastav a jeď s ním domů.
ona (chvěje se) Ano, je zima a jsem také unavená.
on Dnes nejsi příliš veselá.
ona To přejde. A co je s tebou?
on Zítra ti Michael zase zatelefonuje.
ona Jistě.
on Nebo Larry nebo Martin. A pak budeš zase veselá a budeš se ba-

vit.

ona Snad. — Ano, myslím že ano.

on Tak vidíš.

ona A ty?

on Mně nikdo telefonovat nebude.
Nemám žádný telefon.

(Hudba)

on Jak se jmenuje ten chlapík s kterým teď pořád jsi?

ona Myslíš Larryho nebo Michaela?

on To není důležité. Říkal jsem to jen proto, že jsou pořád s tebou.

A já — —

ona Co mám dělat?

on (věcně) Po celý život stojím venku a dívám se okny do sálu, kde jiní tančí.

ona Ano. — Ale já nejsem šťastnější než ty.

on Nevím. Je tak těžké se dohodnout.
Tys měla vždycky co jíst, vid'?

ona Co se ti stalo?

on Jsem bez práce.

ona Najdeš si něco jiného.

on Snad.

ona Kde jsi teď?

on Zkus si to představit.

ona Neumím to.

on Mezi mnoha lidmi. Stojím v dlouhé frontě. Samí muži mého věku. Mohl bych jít rovnou, mám průkaz. Ale k čemu. Nic nezmeškám.

ona Jsi na pracovním úřadě?

on Uhodla. A ty? Co děláš ty?

ona Já ...

on Je řada možností. Třeba se právě vracíš z nějaké oslavy domů. Nebo jsi u holiče. Snad hraješ tenis. Ne?

ona (srdnatě) Sedím v letadle. Letím do Švýcar. Chtěla bych, abys tu byl.

on Proboha! Jako v pohádce, že? Jako bych vyhrál hlavní cenu!

ona Byl bys rád bohatý.

on Vždycky jsem si to přál.

ona Ráda bych ti pomohla.

on Co budeš dělat ve Švýcarsku?

ona Nezůstanu tam. Letím dál do Itálie.

on To je nádherné! Musíš mi pak

o tom vypravovat.

ona Znáš Itálii?

on Dobře. Ze svých snů.

ona Pak ji znáš lépe, než ji mohu poznat já. Já z ní mnoho neuvidím.

on A proč ne?

ona Neletím sama. Je to moje svačební cesta. Vdala jsem se za Larryho.

on To jsem čekal.

ona Opravdu?

on Jsi krásná a pomilováníhodná.
Dalo se to čekat.

ona Nic se tím nemění.

on (znaveně) Ne? Opravdu ne?

ona Můžeme se dát rozvést.

on Právě. (bez důrazu) Já už teď nebudu chodit do divadla.

ona Měli jsme dostat šanci.

on Myslíš tím, že jsme se měli setkat, vid'?

ona Je to špatné, že jsme nedostali příležitost.

on Možná, že jsme se někdy potkali.

ona (vzdychne si) To bych věděla.
A ty taky.

on (pomalu) Nevzpomínáš si na pohled, který jsem na tebe ...

ona Na pohled?

on Kdysi, někdy. Snad když jsi ještě byla dítě.

ona Na jaký pohled?

on (rychle) Pohled jako šíp. Jako otázka a odpověď. Jako vysvětlení všech tajemství, jako hudba a ...
Ne, nemohu ti to všechno vykládat.

ona Máš tmavé oči?

on Ano.

ona Hnědé?

on Myslí, že ano.

ona Teď, když to říkáš ... Kdy to mělo být? Případá mi, jako by takový pohled existoval. Byl jsi námořník? Na rybářském člunu? Ruku měl celou zakrvácenou. Nebo voják, který přinesl žebřík, když hořel náš dům.

on (po chvíli) Ne.

ona A ty? Ty se na mě nepamatuješ?

on O nic lépe. Snad pohled, kdysi,

příslib něčeho . . .
ona To je všechno?
on Ještě ne. Ne všechno. Zítra se potkáme.
ona Zítra?
on Jednoho dne. Na ulici.
ona Setkáme se?
on Pojedeš kolem mne.
ona Ale ty mě uvidíš, vid'ž?
on Nevím, auta jezdí tak rychle.
ona To je všechno?
on (věcně) Budu stát na kraji silnice, všude bude bláto.
ona Tady pod námi je sníh. Celá země je bíle zasněžená.
on (jako prve) Ty pojedeš okolo a postríkáš mě blátem.
ona (tiše) Řekni, že to není pravda.
on Je.
ona Žádná naděje?
on Jsou jen sny.
ona A to všechno proto, že nemáš peníze?
on (trochu radostněji) Ne, tím to není.
ona Proč jsme tedy potom stále rozdělení?
on (zlehka) Abychom se mohli mít rádi.
ona Milovat a hledat a nikdy se nenajít.
on Ne tentokrát.
ona Kdy?
on V nějaké jiné době. Snad. — Žij blaze!
ona Ne! Slyšíš? Nechci čekat tak dlouho! Čekat a . . . Slyšíš mě?
on Ano.
ona Nechci pořád jen čekat.
on Rozhlédni se — kde jsi ty a kde jsem já.
ona Musí být nějaká možnost, jak toto rozdělení překonat.
on Snad kdyby . . .
ona Ano?
on Snad kdyby se letadlo zřítilo. Doba čekání by se zkrátila. Třeba se v příštím životě setkáme lépe.
ona Kdyby se letadlo zřítilo? A co

Larry?
on Ty s tím nesouhlasíš? Řekni mi to!
ona Ne! — Na shledanou!
on (vesele) Ach. Podívala ses už pořádně na Larryho?
ona Jak to myslíš?
on Jaké má oči?
ona Usnul.
on Ty neznáš jeho oči?
ona Jsou hnědé.
on Tak vidíš. A je vysoký a štíhlý a má tmavé vlasy . . .
ona Co tím chceš říci?
on Budeš šťastná s tím svým Larrym.
ona On je . . .
on Už nic neříkám.
ona Ale já přece znám Larryho už tak dlouho!
on Podívej se do jeho kapsy v saku. Co tam má?
ona (udiveně) Foukací harmoniku.
on (lehce) Říkal jsem to přece — má hnědé oči.
ona Ale ten příběh o staré ženě, které vzali peníze.
on Nikdy ses ho na to neptala. Musíš se ho zeptat, kdy naposled plakal.
ona Larry kvůli takovým věcem nepláče.
on Ty ses ho neptala.
ona (rychle) Ty jsi chudý a Larry je bohatý. Ty jsi zasmušilý a Larry je veselý. A ty jsi byl ve válce zraněný a Larry . . .
on (z dálky) To všechno bylo v jiném životě, dřívějším nebo budoucím. Kdož ví?
ona Pak jsem tě tedy našla.
on Snad? — Podívej, Larry se probouzí.
ona (udiveně) Larry!
on (trochu nazlobeně, hlas se ztrácí) Konec konců je to jenom náhražka místo mne, tenhle . . .
ona Tiše! (tiše a něžně) Kdyby to Larry slyšel . . .
(Hudba)

(PŘEL. JIŘÍ JANOVSÝ)

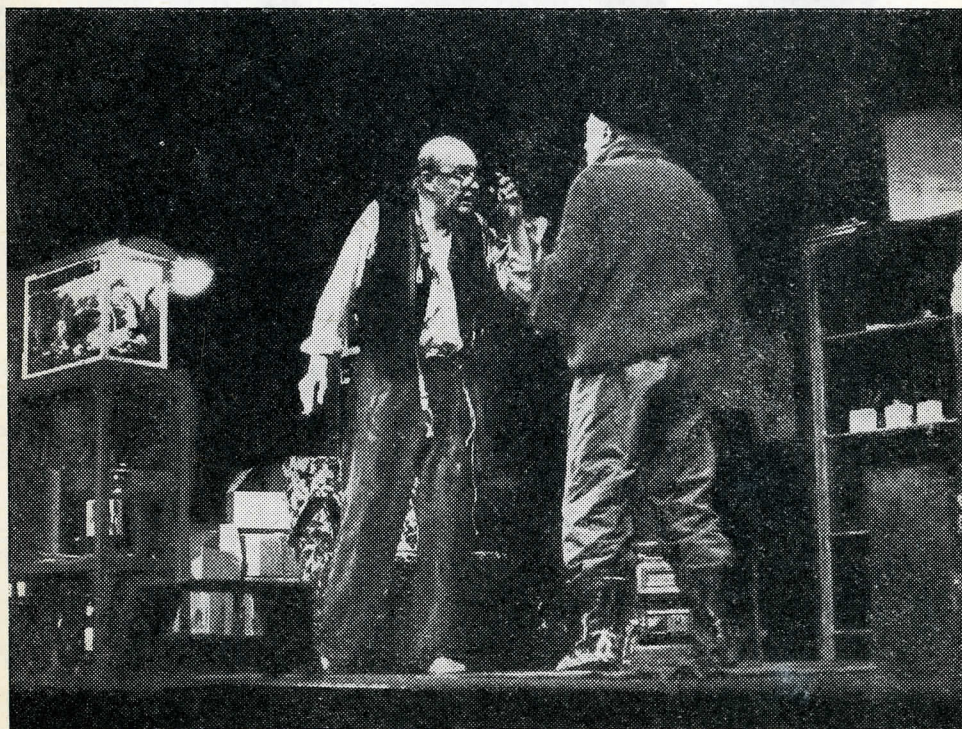
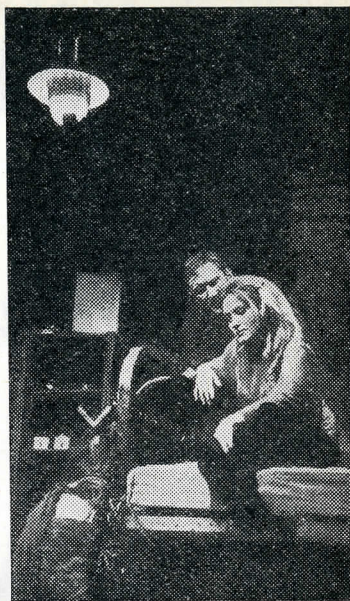
ČINOHERNÍ KLUB

PAVEL LANDOVSKÝ

HODINOVÝ HOTELIÉR

REŽIE EVALD SCHORM

FOTO SOCHŮREK

Z DÍLNY A POLLOBEATU

PERLY STRACHU

ZPIVÁ PETR SPÁLENÝ

HUDBA: JAN SPÁLENÝ / TEXT: PETR SPÁLENÝ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Slowly

C Emi F# H7 Emi C GG#dim Ami F

Perly strachu utí- ráš, v jejích očích vidíš stín, mezi prsty sl-zy

Dmi B^b A^b G7 C Emi F# H7

máš, neo-klameš smíchem svým. Stačí vě-ta je-di-ná.

Parl.: perly strachu u-tí-ráš, Dmi B^b

Emi C G G#dim Ami

kte-rou ti-še vyslo-víš, tím hrst-soudců, soudců svých

v jejích očích stále jenom vidím stín, mezi prsty, mezi prsty slzy máš,

A^b G7 C D

a klevet-ní-ků zapla-šíš. Jsi můj přítel, ru-ce dej.

mě však neuklameš smíchem svým.

Gmi D+ Gmi Gmi7 C E^b

Znovu trpce bu-deš snít, svo-je srd-ce od-krý-vej,

D G7 C Emi F# H7

tak nějak to mu- sí být. To, co se zdá nemož- ný,

Emi C G G#dim Ami F Dmi B^b

tomu svo-ji duši dej. Najdi důvod pro svůj smích.

A^b G7 C

Po - tom pro mě za- zpí - vej. Fine

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

OSTRAVA

POSLEDNÍ ŠANTÁN

ZPÍVÁ HANA ZAGOROVÁ

HUDBA: PAVEL STANĚK / TEXT: VLADIMÍR ČORT

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

mf Gmi D7
Šan- tán už posled - ní dve-ře své u-za-ví-rá, dřív než se

Gmi
rozed-ní - principál do tmy zí-rá, práz-dný a mar-ní- vý

G7 A♭ Gmi D7
svět brány přibouch před ním pro pláč mu pone-chá dny jen zlý a vřed-

Gmi E♭ F7 F♯ F7 F♯
ní. Klíč dá si do port-mon-ky, po-tmě na-hma-tá snad

F♯ F7 F♯ Gmi D7 Gmi
pár franků na ny-lon-ky Anny, co mí-val rád. Šan- tán je

D7
posled-ní, co na svě-tě mu zbý-vá, zá-vo-ru zastr-čí,

D7 Gmi
principál jde a zpí-vá: la la la la la la la la la

D7
la la la la la la la la la la la la la la la la la

Gmi G7
la la la la la la la la la la la la la la la la la

A♭ Gmi D7 Gmi
la la la la la la la la la la la. Fine

PÍSNÍČKY K TÁBORÁKU

MARGARETA

HUDBA I TEXT: JARDA MOTTL

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di slowfox

D verse

1. Dív-ko dnes naposled jsme sami, zítra ti zmizím za vlnami, zít-ra
2. Přístav se v temné mlze no-rí, v dá-li na rozbouraném moři zmí-tá

zas přijde jiný snad ti lás-ku dát. - Mlá - de jsi ve mně rozěh- la,
se sečlunem na vlnách tvůj malý John, Tou - ha mou du-ši o-be-pí- ná,

lásku, kterou mi dívka da-la, sví- tí, sví- tí jak hvězda v roztroulaném
láska se těžko za-po- mí-ná, zpí-vám, zpí- vám akpřístavu ti ru-kou

ži- tí: *Refr.* Každý chtěl by rudé re- ty Mar- ga- re- ty mít,
ký- vám: Gmi D E A7 A7#

kaž-dý chtěl by prsu kvě- ty Mar- ga- re - ty v srdci skrýt.

Ná - moř - ník když zemi ztrá-cí, vzpomí- ná si rád

na přístav a rudé rety, bílé tělo Marga-re-ty, než jde spát.

POUŤOVÝ TRIKY

ZPIVÁ KAREL GOTT

HUDBA: KAREL SVOBODA / TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Medium

Kouzel-ní- ku, dej si de-ci, pojed' a u-kaž svě-tu vě- ci zá- zračný.

2 Dí- tě ma-lý, jak ti ří-ci, že jsou všichni kouzelní-ci
To je vážně a- si všechno, i když vím, že jsem jak děcko

blá- ho-ví. - Svět je ce-lý na knoflí-ky a já znám jen
blá- ho-vý. *Dmi* *Cmi7* *F7* *Bb*

už dva tri-ky pou-ťo-vý - a zázračný. - Píseň skrříva-ní,

- lásku bez lha-ní, - ú-směv dětský - pak už

nic víc dál. - *D.S. al Coda* *Coda* *C7* dál - -

- *F* *Gmi* *C7 do ztracena*
Kouzel-ní- ku, dej si de-ci, pojed' a u-kaž svě-tu vě-ci...

ZAVŘU TEĎ KRÁM S BÁSNĚMI

ZPÍVÁ KAREL GOTT

HUDBA A TEXT: LES REED A BARRY MASON / ČESKÝ TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© 1968 BY DONNA MUSIC LTD., LONDON

FRANCIS DAY & HUNTER GmbH, HAMBURG

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Valse moderato

1. Zou-fej-te, zou-fej-te, má mi-lá, lás-ka šla o dům
2. Zou-fej-te, zou-fej-te, má mi-lá, lás-ka ne-nf už

dál. Bledla a má-lo už vá-ži-la, vá-
víc. Dlouho se sná-mi jen trá-pi-la a

nek ji má-lem svál, lěh-ce svál. Zavřu ted'
já chci pou-ze říct, pou-ze říct:

krám sbás-ně-mi, schoulím se v kou-tě

sám. Ne-mám co psát, zdá se mi, a-ni už

vám, vám, jó, má mi-lá. Za-vřu ted krám sbás-ně-

mi a bu-du lé-ta spát. Ne-chám si

zdát chvί-le-mi, že zas mám rád, - zas mám

rád. - zas mám rád.

OKNO ZAVÍRÁM, LÁSKO MÁ

ZPÍVÁ YVETTA SIMONOVÁ

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: JIŘÍ APLT

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Slowly
p

Jsi dým, co se neztrá-cí i déšť, co pa-dá k zemi, jsi dluh, co se
nevrací, tak prázdno, prázdno je mi, když tů-ně o-slepnou
a měsíc ně-ní a-ni oknům mým zviášť příznivý. Stí-ny tě
o-behnou a já a já okno za-vírám, lás-ko má,
na scéně ne-ní co hrát. Marně prostírám, lás-ko má, když noc tě
skrý-vá marně prostí-rám.

JSI MŮJ I JEJÍ

ZPIVÁ HELENA BLEHÁROVÁ

HUDBA: VLADIMÍR POPELKA

TEXT: EDUARD KREČMAR

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Pomalý beat

Fmi *Bbmi* *Fmi* *Bbmi*

mf Jednou jsem si tě vzala, možná ná - ho - dou -
Je - jí vůni z tvých vlasů, dobře dáv - no - znám

Fmi *Bbmi* *Fmi* *Dbmaj7*

tědy jsem byla malá, roky dlouho jdou - nejsem no - vá, mne už
je jen o - tázkou času, kdy se já tě vzdám, má - lo řešíš, vo - líš

Cmi7 *Bbmi7* *Abmaj7* *Ab* *Gmi7*

znáš a tak si tě chová - jak svou stráž, tak níž se teď máš.
klam, jen dál tajně hřešíš tu i tam, tak snad zbudeš sám.

C7 *Fmaj7* *Gmi7*

Jsi můj i je - jí, - jsi můj i je - jí, - rty se stří - da - jí

Gmi7 *C7* *Dmi*

a dvě tě hře - jí, - a dvě tě hře - jí - a dvě hlí - da - jí.

Bb *Ami* *Gmi7* *Ami* *Gmi7*

Někdy nevíš - v ruchu dní, zda jsi se mnou - nebo sní. # Jsi můj i

Fmaj7 *Gmi7* *4F* *Bbmi6* *Fmi* *Bbmi6* *2.F* *F#9* *Dbmaj7*

je - jí, - to se pře - jí - mně i jí. - jí. -

MĚL SNĚDOU TVÁŘ

ZPIVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: IVO FISCHER

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Swingy
Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7

1. Měl snědou tvář a byl sám jako já, měl snědou tvář a byl
2. Měl hoř-ký stín kolem úst jako já, měl hoř-ký stín kolem

sám jako já. Chtěl něco jíst a ně-co pít a chtěl spát
úst jako já. Zpíval mi pís-ně, které já chtěl-la znát,

a já mu rá-da da-la víc, než-li smí se dát.
a vě-děl stej-ně ja-ko já, že ho rá - da mám.

Hmí

Hrál mi a zpíval, prý že jsem krásná, vlídně se
Kůň ča-su cvá-lá, mé dny se krátí, já na něj

díval, já by-la šťastná až do sví-tá-ní, kdy nechal
čekám, vím, že se vrá-tí, dál a-by zpíval jak jarní

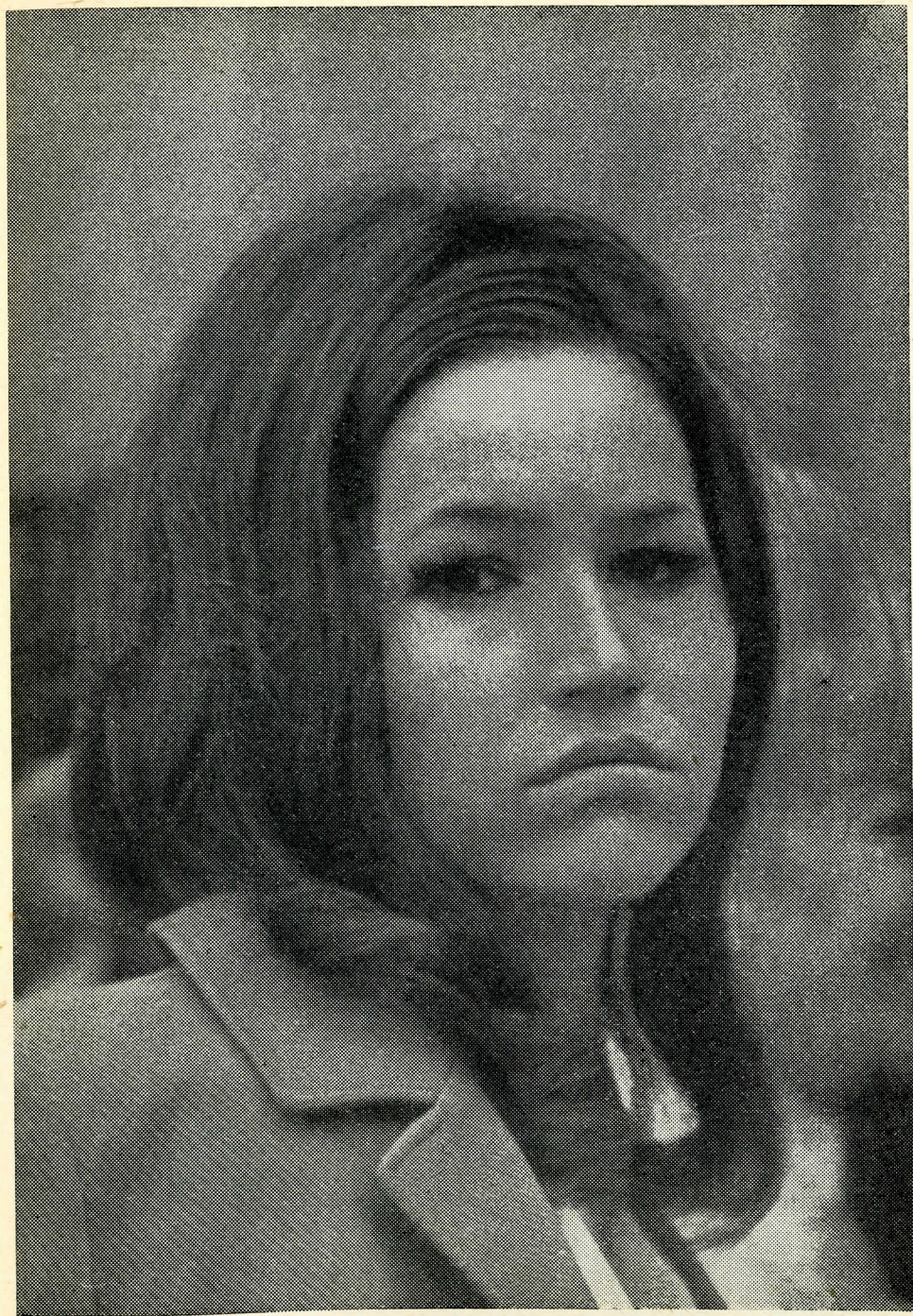
hra-ní příval a šel zas bůh ví kam. 1.2. Měl snědou
Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7 Ami Emi7 Ami

tvář a byl sám jako já, měl snědou tvář a byl sám jako
Emi7 C7 je sám jako já, měl hoř-ký stín a je

já sám. Zpíval mi pís-ně, které já chtě-la znát, a vě-děl
F Fmi AC Dál bu-de zpívat co si já bu-du prát, a vě-dět

1.2. stej-ně ja-ko já, že ho rá - da mám.
1. C rit. E Ami do ztraceni

já, že ho rá - da mám.

SEŠITY

jsou měsíčník pro literaturu a diskusi. Označení „pro diskusi“ znamená především, že dogma, konformismus, ale naopak ani bezzásadová polovičitost v nich nemají místo. SEŠITY se chtějí, pokud možno, vystříhat duplicity informací. Jejich ctížádostí je tedy novost v pohledu i přístupu, a to jak v beletrii, tak v odborných, teoretických oblastech. Hlavním cílem redakční rady i autorů, kolem ní seskupených, je odhalovat spiknutí konvence, rozrážet monolity „zakázaných i tabuizovaných“ témat. Zájmem SEŠITŮ je soustavně poukazovat na nebezpečí jakéhokoliv zneužití myšlenky.

Tento rok chtějí SEŠITY uvést studii Zdeňka Salaquardy o Dagu Hammarskjöldovi, esej dr. Kepky a dr. Hlavsy O strachu, esej o grafomanii, sebeiluzi a falzifikátech znaků a významů v politické, resp. žurnalistické hantýrce aj.

V TOMTO ČÍSLE VYSTAVUJE SKUPINA PLAKÁT: II. STR. OBÁLKY – VĚRA FALTOVÁ, STR. 4 A 5 – VÁCLAV ŠEVČÍK, STR. 6 A 7 – EVA PRŮŠKOVÁ, STR. 8 A 9 – ZDENĚK CHOTĚNOVSKÝ.

NA TITULU ELLA FITZGERALDOVÁ

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v květnu.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

TO SE MI ZDÁVÁ

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ / TEXT: PAVEL VRBA

© PANTON, PRAHA 1968

Molto moderato

Zní bub-ny zpovzdá-lí sly-ším i pís-ta-ly,
za-ve-íí svou hud-bou zo-ce-li,

vidím mu-že stváří kamen-nou. Jdou divně vy-haslí,
všechny mu-že klidně po-ko-sí. Bub-ny jim u-ste-lou

já stojím u-žaslý - zvláštní strachmé sví-rá vra-me-
svou hudbou om-še-lou - nikdo jim tam kyt-ky ně-no-

nou. To se mi zdá-vá spíl-no - cí, - ten

obraz ve snu ví - dám, - trá-pím se vlastní bez-mo-

cí - a bledost be-ru kří - dám. -

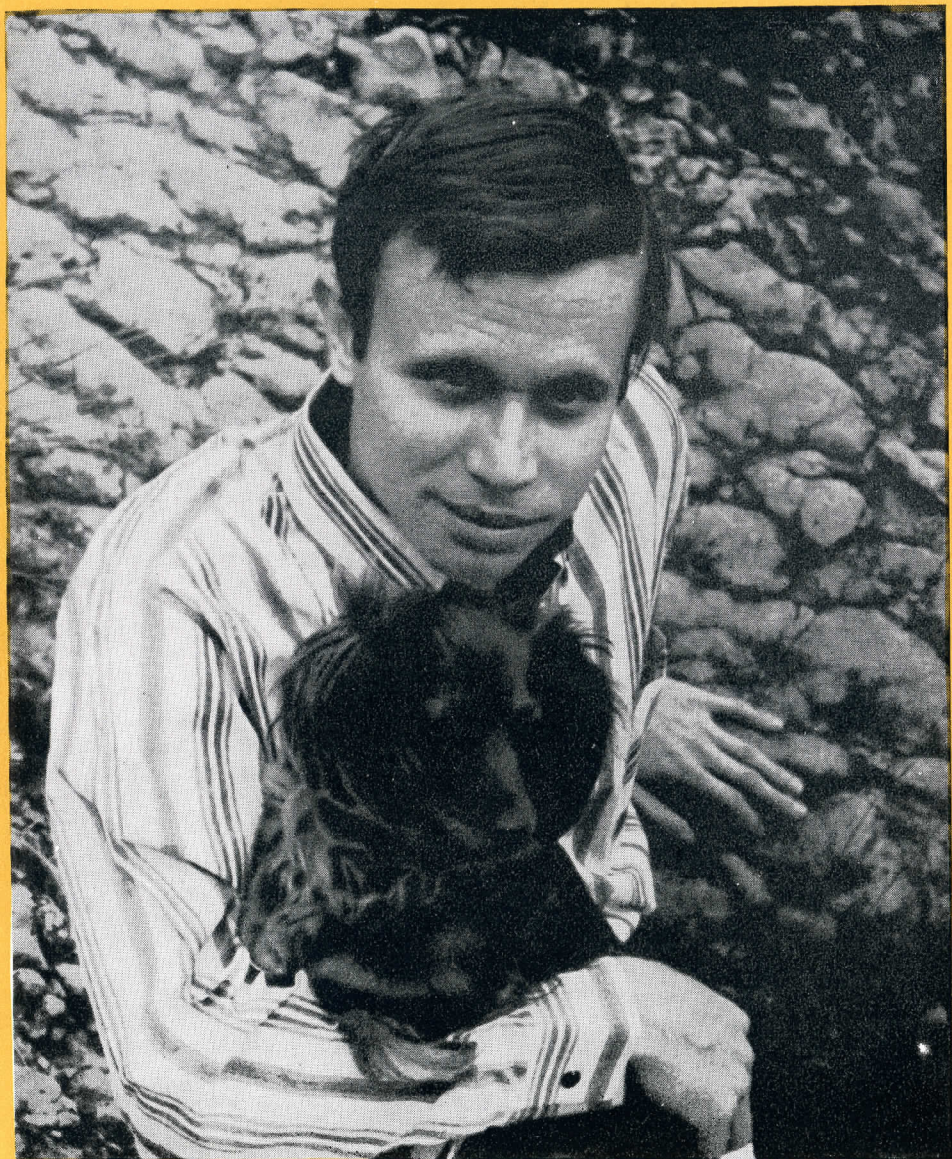
Já nechci nikdy běžet k zteči, já nechci nikdy "hu-rá"

znát, - já nechci padnout rukou ně-čí, -

já nechci slyšet dív-ky lkát. Pak bub-ny lkát. -

Já nechci padnout ru-kou ně-čí, - já nechci

sly-šet dív - ky lkát. -

JAROMÍR KLEMPÍŘ JE DOSTATEČNĚ ZNÁMÝ, ABYCHOM MOHLI PŘIPO-
MENOUT JEN NĚKOLIK ZNAMENITÝCH SKLADEB: C'EST LA VIE, POŠLI TO
DAL, KAM LETÍ ČÁP, PROČ PTÁCI ZPÍVAJÍ, VEČERNÍ CHORÁL, JÁ NEŘÍ-
KAM, POUTNÍČE PŘÍŠTÍ. (FOTO PARKMAN)

RMS

JUGOSLÁVSKÝ
ZPĚVÁK
IVAN